

תקות מנחם

גיליון מס'

153

יו"ל לקראת ש"פ אמור
ה'תש"פ שנת סגולות ט"ה

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אד"ש מלך המשיח, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש. ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר שופטים – ב'

מחזור ז"ך שנה כ"ו

בעז"ה מוצאי ש"ק פרשת אמור ט"ו אייר
ה' תהיה שנת סגולות טובה – שנת הקהל
סיום הלכות עדות והתחלת הלכות ממרים.

החודש, בין שוגגים, בין מוטעים, בין אנוסים הרי זה מקודש, וחייבים הכל לתקן המועדות על היום שקידשו בו, אף-על-פי שזה יודע שטעו, חייב לסמוך עליהם, שאין הדבר מסור אלא להם, ומי

שצוה לשמור המועדות הוא צוה לסמוך עליהם, שנאמר: "אשר תקראו אותם במועד וגו'".

עפ"י כל זה רואים שקביעת המועדות, שעליהם מדובר בכל הפרטים בפרשתנו תלויה בקביעות הבית דין את החדשים, שעושים א"פ עדות העדים. ויש בזה את כל דיני וגדרי העדות, כמ"ש בהלכות שלנו ובהלכות קידוש החודש.

ובשיחת כ"ק אד"ש מה"מ⁵ אומר שענין זה מלמדנו ענין נפלא!; שלמרות שכרגיל אין לאדם שליטה על הזמן, יש ליהודים הכח והבעלות (ביעלהבתישקייטי) ושולטים גם על הזמן לקבוע איזה יום הוא, דבר שמורה על השפעת ופעולת היהודי והשינוי שמביא בעולם!

תקות חוט השני⁶ – סיכום הקשר של הרמב"ם לפרשת

השבוע והתאריך.

- א. **פרשת במועדות שבפרשתנו – אמור, מודגש שקביעת המועדות עפ"י קריאת הבי"ד שהיא עפ"י העדות – "אשר תקראו אתם".**
- ב. **אותם – אתם, ג' פעמים, אפילו שוגגין, אנוסים ומוטעין.**

קביעת המועדות ע"פ עדות החודש

א. בפרשת אמור אפשר למצוא קשר בולט וחזק להלכות עדות; בחלק גדול בפרשה מדובר ע"ד המועדות ופרטיהן, והמועדות נקבעות עפ"י קידוש החודש של הסנהדרין שנקבעת עפ"י עדות היהודים, וכמ"ש בתורה בפרשת "קידוש החודש" – "החודש הזה לכם ראש חדשים"¹, ואומרים חז"ל בגמ'² עה"פ: "עדות זו תהא מסורה לכם". ואומר ע"ז רש"י: "לחשובי הדור אני מוסר שיקבלו העדות ויקדוש החודש וכו'".

ועד"ז בפרשתנו מודגש שקביעת המועדות היא נקבעת ע"י עם ישראל וקידוש הבי"ד את החודשים עפ"י העדות, וכמו שאומרת הגמ' ב"ה³ על מה שנאמר בפרשת המועדות שבפרשתנו ג' פעמים "אשר תקראו אתם" וחז"ל דורשים מזה שכתוב "אותם" בכתב חסר בלי ו' – "אתם", שזה נקרא גם "אתם" – וכך כתוב ג' פעמים: (א) בתחילת פרשת המועדות⁴: "מועדי ה' מקראי קודש אשר תקראו אתם מקראי קודש וגו'. (ב) בפסוק ד' "אלה מועדי ה' מקראי קודש אשר תקראו אתם במועד" (ג) ואח"כ בפסוק ל"ז: "אלה מועדי ה' אשר תקראו אתם מקראי קודש וגו'". וע"ז אומרת הגמרא: "הרי הוא אומר אתם אתם אתם, ג' פעמים אתם, אתם – אפילו שוגגין, אתם – אפילו מזידין, אתם – אפילו מוטעין". היינו שקביעת המועדות ע"י קריאת הבי"ד עפ"י העדות – אשר תקראו אתם – אתם.

וב"תורת כהנים" עה"פ שגם דורש דרשה דומה, אבל שם במקום "מזידין" כתוב "אנוסין".
וברמב"ם בהלכות קידוש החודש כתוב: "בית דין שקידשו את

⁵ עה"פ "החודש הזה"

⁶ יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

¹ בא יב, ב.

² ר"ה כב, א.

³ כה, א.

⁴ כג, ב.

בעז"ה יום ג' פרשת בהר ובחוקותי
ח"י אייר – ל"ג בעומר
היי תהיה שנת סגולות טובה – שנת הקהל
סיום הלכות ממרים והתחלת הלכות אבל

ה"תוכחה" על "ממרים"

א. פרשת בחוקותי דומה להלכות ממרים, שיש בה ה"תוכחה" וה"קללות" והעונשים הבאים על "ואם לא תשמעו לי ולא תעשו את כל המצוות האלה: ואם בחוקותי תמאסו, ואם את משפטי תגעל נפשכם, לבלתי עשות את כל מצוותי להפרכם את בריתי" שכל זה בכללות הוא תוכן ענין ה"ממרים, כמ"ש⁷ "ממרים הייתם עם ה' מיום דעתי אתכם".

[ואולי אפשר לבאר באופן חיובי; שמשו רבינו אומר שלמרות שהייתם ממרים אבל בעצם יהודים נשאים "עם ה'", מכיוון ש"דעתי אתכם" – דעת מלשון התקשרות; היינו ההתקשרות של משה רבינו – צדיק הדור – לעם, והתקשרות היהודים למשה רבינו [וצדיק הדור].

הברכות בארץ ישראל

ב. בפרשיות בהר ובחוקותי מדובר על הברכות והפכן; גם בתחילת פרשת בהר "וישבתם על הארץ לבטח: ונתנה הארץ פריה וגו"⁹ וכן בתחילת פרשת בחוקותי ריבוי ברכות: "ונתתי גשמיכם בעתם וגו"¹⁰ וכפי שכתוב כאן כמה וכמה פסוקים מלאים בברכות טובות וגדולות עד "ואולך אתכם קוממיות"¹¹ ואח"כ נאמרו התוכחה והקללות על אי הציות לה' ולתורה.

וגם בהלכות ממרים אנו מוצאים שני עניינים אלה; העונש של זקן ממרא: "והאיש אשר יעשה בזדון לבלתי שמוע אל הכהן העומד לשרת שם את ה' וגו' ומת האיש ההוא וביערת הרע מישראל: וכל העם ישמעו וייראו ולא יזידון עוד"¹². שפסוקים אלו מדברים על "זקן ממרא", כפי שאומר הרמב"ם בפ"ג מהלכות ממרים.

וכן בבן סורר ומורה כותב הרמב"ם¹³ העונש שדנים ומענישים אותו.

ובפרק ו' מדובר על הלכות כיבוד אב ואם, והשכר על כיבוד אב ואם מודגש בתורה בעשרת הדברות: "כבד את אביך ואת אמך, למען יאריך ימך על האדמה אשר ה' אלוך נותן לך"¹⁴. ובפרשת ואתחנן נאמר¹⁵ "כבד את אביך ואת אמך למען יאריך ימך ולמען ייטב לך על האדמה אשר ה' אלוך נותן לך", שזוהי ברכה דומה למה שכתוב בפרשיות בחוקותי, הברכות על קיום התורה ומצוות הקשורות בארץ-ישראל.

כבוד תלמידי חכמים

ג. מסיימים הלכות ממרים ב"ג בעומר שבו פסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות על שלא נהגו כבוד זה לזה¹⁶, ז.א. שפסק ענין דומה לממרים;

כי זקן ממרא דומה ל"לא נהגו כבוד זה לזה", כי מדובר בתלמידי חכמים גדולים, תלמידי רבי עקיבא, שלא כבדו את תלמידי החכמים האחרים, וגם זקן ממרא הוא תלמיד חכם גדול כמו שכותב הרמב"ם בהלכות אלו¹⁷: "אבל זקן ממרא האמור בתורה, הוא חכם אחד מחכמי ישראל, שיש בידו קבלה, ודן ומורה בדברי תורה כמו שידונו ויורו כל חכמי ישראל, שבאת לו מחלוקת ודין מן הדינים מבית דין הגדול, ולא חזר לדבריהם, אלא חלק עליהם והורה לעשות שלא כהוראתם, גזרה עליו תורה מיתה וכו', הרי התורה חלקה להם כבוד. ואם רצו בית דין למחול על כבודם ולהניחו אינן יכולין, כדי שלא ירבו מחלוקת בישראל", [וזהו הרי תוכן ענין ה"ג בעומר, תיקון המחלוקת והשבת הכבוד בין תלמידי החכמים, וכפי שאד"ש מסביר לכבד זה את זה גם אם יש חילוקי דעות ע"פ תורה].

ובהלכה ה' כותב הרמב"ם: "אין זקן ממרא חייב מיתה עד שיהא חכם שהגיע להוראה סמוך בסנהדרין, ויחלוק על בית דין וכו', אבל אם היה תלמיד חכם שלא הגיע להוראה, והורה לעשות פטור, שנאמר: 'כי יפלא ממך דבר למשפט'¹⁸ מי שלא יפלא ממנו אלא דבר מופלא". ובהלכה ו': "היה חכם מופלא של בית דין וחלק ושנה ולימד לאחרים כדבריו וכו', שנאמר 'והאיש אשר יעשה בזדון', לא שיאמר בזדון אלא יורה לעשות או יעשה הוא בעצמו".

ובהלכה ח': "וכיצד דנין זקן ממרא? בעת שיפלא דבר ויורה בו חכם המגיע להוראה בין בדבר שיראה בעיניו, בין בדבר שקיבל מרביתו, הרי הוא והחולקים עמו עולים לירושלים ובאין לבית דין שעל פתח הר הבית וכו'".

תקות חוט השני⁶ – סיכום הקשר של הרמב"ם לפרשת השבוע והתאריך.

- א. בפרשת בחוקותי ה"תוכחה" שבאה על אי שמיעה ועשיית המצוות – תוכן הממרים.
- ב. בפרשיות בהר-בחוקותי, הברכות והשכר על קיום התורה והמצוות הקשורות בארץ-ישראל, וכן בהתוכחה והעונש, ובהלכות ממרים העונש של זקן ממרא ושל בן סורר ומורה, והברכה על קיום מצות כיבוד אב ואם – בעשרת הדברות – אריכות ימים בארץ-ישראל.
- ג. ב"ג בעומר, פסק ענין של ממרים – אי כבוד של תלמידי חכמים.

* * *

בעז"ה מוצאי ש"ק פרשת בהר ובחוקותי כ"ב אייר
היי תהיה שנת סגולות טובה – שנת הקהל
סיום הלכות אבל
והתחלת הלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח.

ל"ג בעומר – ביטול האבל והפיכתו לשמחה

א. התחילו את הלכות אבל ביום ג' ל"ג בעומר, שזהו התוכן של הלכות אבל להפסיק ולבטל את ענין האבלות ולהפכו לשמחה, כמ"ש

¹⁶ יבמות טב, ב.

¹⁷ פ"ג, ה"ג.

¹⁸ שופטים יז, ח.

⁷ כו, יד-א.

⁸ עקב ט, ז, כד.

⁹ כה, יח-יט.

¹⁰ כו, ד.

¹¹ פסוק יג.

¹² שופטים יז, יב-ג.

¹³ בפ"ז ה"ז.

¹⁴ יתרו כ, יב.

¹⁵ ה, טז.

ומשקה אותן ומלווה אותן. וגדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני שכינה, שנאמר: "וירא והנה שלשה אנשים"³⁰. וליוויים יותר מהכנסתן. אמרו חכמים כל שאינו מלווה כאילו שופך דמים".

ולהעיר שכאן רואים עוד קשר לפרשת בחוקותיי; שמעשי החסד אצל יהודים שקבלנו מאברהם אבינו באופן של **חִקִּיקָה** והתאחדות אתם, וזהו התוכן של "**בחוקותיי**" כמבואר בחסידות (מתחיל מלקוטי תורה עה"פ) שחוקי התורה הם באופן של "**בחוקותיי**" - חִקִּיקָה והתאחדות באדם כמו אותיות החִקִּיקָה שאינם דבר נפרד מגוף הדבר.

ואפשר לומר שזה גם מרומז בפסוק הכתוב אצל אברהם אבינו: "כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך הוי' לעשות צדקה ומשפט"³¹ "**ידעתיו**" - מלשון התקשרות והתחברות כמ"ש בתניא³² עה"פ "והאדם ידע את חוה"³³ היינו שע"י צדקה ומשפט מתקשרים ומתאחדים עם הקב"ה באופן של **חִקִּיקָה**. והקב"ה מתקשר ומתאחד בנו. ואפשר לומר שגם זה מרומז ומתקשר גם עם מ"ש ה"בעל הטורים" עה"פ: "**אם בחוקותי תלכו**". ר"ת **אבת**; שתלכו בדרכי אבות". והרי הרמב"ם אומר שענין החסד והאהבה והכנסת אורחים, מקבלים **מאברהם אבינו**, שהוא ראשון וראש **האבות**, ובפרט ע"פ מה שנכתוב להלן (אות ד') **שאבל** - מלי **אבה ואהבה**. וגם **אב** מלשון - אבה ואהבה, ומדובר בדרך החסד של **אברהם אבינו**, וגם **אברהם** הוא כלשון הכתוב "כי **אב** המון גוים נתתיך"³⁴.

ואח"כ מפרט הרמב"ם עוד הלכות במצוות הנ"ל. והקשר ברור ל"**ג בעומר** שבו מתחילים הלכות עלו, ועניינו הביטול והתיקון של "לא נהגו כבוד זה לזה" והחזיק של ענייני אהבת ישראל, שזה מבטל את המיתה שבאה בגלל החסרון באהבת ישראל. והמצוות הנ"ל הן כמ"ש הרמב"ם "בכלל ואהבת לרעך כמוך".

[ואפשר לומר שגם במלה "**אבל**" עצמה מרומזים כמה ממצות אלו: "**אבל**" - ר"ת **א** - **אבל**, אורחים (היינו הכנסת אורחים) **ב** - ביקור חולים, **ל** - לוי (היינו לויית המת, ולהבדיל לויית האורחים)].

אבל - תשוקה וגעגועים

ד. בהלכות אבל כותב הרמב"ם כנ"ל גם על מצוות האחרות הקשורות וכלולות באהבת ישראל, והתחילו ההלכות בלי"ג בעומר, וע"כ אולי אפשר לפרש במלה אבל גם פירוש "**חיובי**", לא רק הפירוש הרגיל והפשוט שהוא צער ויגון קודר, אולי אפשר לפרש גם "**אבל**" - מלשון אבה ואהבה; אבה - פירושו רצון כמו "אבה ה' אלוקיך"³⁵, וגם השורש של המילה אהבה הוא מלשון רצון ותשוקה, וזהו הפירוש למעליותא באבל - **אב ל**; רצון ותשוקה וגעגועים לאדם שמתאבלים עליו, כי בכל אבלות מבטאים אהבה תשוקה וגעגועים לנפטר. וענין האהבת ישראל מתבטא בכל המצוות הנ"ל המדוברות בהלכות אבל, וזהו הקשר ללי"ג בעומר שתוכנו אהבת ישראל.

³⁰ וירא חי, ב. [להעיר שהרמב"ם לא מביא את הנאמר קודם "וירא אליו הוי", וגם לא ההמשך "וירא וירץ לקראתם" (וגם לא מרמוז בו) למרות שזה נוגע להבנת גודל הענין, ואולי לומדים מעצם הענין שראה אותם ושם לב אליהם בזמן שה' נראה לו]
³¹ קדושים יט, חי.
³² פ"ג.
³³ בראשית ד, א.
³⁴ לך יז, ה.
³⁵ תצא כג, ו.

"**והפכתי** אבלם לששון"¹⁹. וכן בלי"ג בעומר פסקה האבלות, כי פסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות, וכפי שאד"ש מה"מ מבאר שזה היה ע"י שתקנו את החסרון "שלא נהגו כבוד זה לזה", ולכן ביום הלי"ג בעומר **נהפך האבל לשמחה**.

והרי "**אבל**" גימטריא "**כבוד**" עם הכולל; היינו שע"י שתקנו את ענין הכבוד ביטלו את האבל והפכוהו ליום שמחה, וכפי שנכתוב בעז"ה להלן (אות ה') את דברי ה"צמח-צדק" באוה"ת.

[הפיכת האבל לשמחה, מתבטא ג"כ בהמשך והמעבר ברמב"ם צן הקצה על הקצה; מהלכות אבל להלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח, תכלית העילוי והשמחה].

שלום ואחדות ישראל

ב. ואפשר לקשר זאת עם תחילת פרשת בחוקותי, שע"י ה"אם בחוקותי תלכו, ואת מצוותי תשמרו ועשייתם אותם"²⁰, היינו שמתקנים את העניינים של היפך הכבוד ואהבת ישראל, אז יקוימו כל הברכות **כולן** "ונתתי גשמיכם בעתם"²¹ - כפירוש הבעש"ט; "וגשמיכם" - כל הגשמיות בכללות, כולל "ונתתי שלום בארץ"²² - "**שלום**" גם במובנו היפך המחלוקת והאחדות שמביאה את השלום "ושכתבתם ואין מחריד", ואז גם יתקיים הנאמר בפסוק הבא²³ "ורדתם את אויבכם ונפלו אויביכם לפניכם לחרב"; כי כשיש שלום ואחדות הרי זה כח יציב וחזק שמבטל ומנצח את האויב, כמ"ש נ"ג²⁴ "אתם **נצבים** היסו כולכם וגו'", כלשון הנאמר "**נצב** מלך"²⁵.

ואהבת ואחדות ישראל מביאים את כל הברכות עד "ואולך אתכם **קוממיות**", וכפי שאומר רש"י: "בקומה זקופה", ואומר אד"ש שקאי על ביאת וגאולת המשיח, ו"שלום" - כתוב ב"בעל הטורים" עה"פ "הנני נותן לו את בריתי **שלום**": "**שלום** - בגימטריא - **זהו משיח!**".

[ואפשר לומר בדרך רמז - "**אבל**" - ר"ת: **אם בחוקותיי** [לכן]

מצוות גמילות חסדים ואהבת ישראל

ג. בהלכות אבל מדובר גם על כמה מצוות מדבריהם שהם מטעם אהבת-ישראל; כמ"ש הרמב"ם בתחילת פרק י"ד²⁶: "מצוות עשה של דבריהם לבקר חולים, ולנחם אבלים, ולהוציא המת, ולהכניס הכלה וללוות האורחים, ולהתעסק בכל צרכי הקבורה, לשאת על הכתף וכו' וכן לשמח הכלה והחתן ולסעודם בכל צרכיהם. ואלו הן גמילות חסדים שבגופו שאין להם שיעור"²⁷. אף-על-פי שכל מצוות אלו מדבריהם הרי הם בכלל "ואהבת לרעך כמוך"²⁸ - כל הדברים שאתה רוצה שיעשו אותם לך אחרים, עשה אותן לאחיד בתורה ובמצוות"²⁹.

וממשיך בהלכה ב': "שכר הלוויה מרובה מן הכל והוא **החוק שחקו אברהם אבינו** ודרך החסד שנהג בה, מאכיל עוברי דרכים

¹⁹ ירמ"י לא, יב.

²⁰ כ"ו, ג.

²¹ פסוק ד'

²² פסוק ו'

²³ פסוק ז'

²⁴ נצבים כט, ט.

²⁵ מלכים א', כב, מח.

²⁶ ה"א. [ואפ"ל: פרק י"ד - גימט' - **חב"ד**, וגם **דוד**; שזהו"ע חב"ד ליבואוויטש מלי - אהבת ישראל, ודוד - פירושו אהבה כמו דוד]

²⁷ ע"פ המשנה בראש מסכת פאה פ"א, מ"א.

²⁸ קדושים יט, חי.

²⁹ וע"פ הרמב"ן עה"פ הן לא מצוות מדבריהם (מדרבנן), אלא ממש מצוות דאורייתא, מציווי "ואהבת לרעך כמוך".

אבל וחורבן - נהפך למישור

ה. הפירוש החיובי במלה "אבל" מתבטא גם בדברי היצמח-צדק" באור התורה, שכותב ע"ד האבל בימי הספירה והפיכתו לשמחה ביום הל"ג בעומר;

במאמר הצ"צ באוה"ת³⁶ אומר על הפסוק בפרשת תזריע³⁷ "ושלושים יום ושלושת ימים": "פי' ל"ב נתיבות חכמה כשנמשכים במלכות נק' גל, וזהו גל נעול אחותי כלה וכו' ואח"כ בל"ג בעומר מסתיים חיבור חו"ב, וחיבור זה "עץ החיים" ע"כ אז פסקו. עוי"ל בענין ל"ג בעומר עפ"י מ"ש בשו"ע סי' תצ"ג וביארו בשו"ע אאזמ"ר נ"ע שם, שנוהגים ל"ג ימי אבילות על תלמידי ר"ע שמתו בין פסח לעצרת (ביבמות פרק ו' דף ס"ב ע"ב), ואיתא שם על שלא נהגו כבוד זל"ז, וע"י מהרש"א ד"אין כבוד אלא תורה"³⁸, ולא חסו על כבוד התורה של חבירו, וז"ש באבות "יהי כבוד חברך חביב עליך כשלך" כו'.

והנה **אבל** גמטריא ל"ג, ע"כ נוהגים ל"ג ימי אבילות. וענין אבל חשבון ל"ג פירש ב"מאורי אור" א' ה, כי אבל מורה על חסרון מקיפי אבא (ספירת החכמה), כי מצד זה באה המיתה, וסימנך ימותו ולא בחכמה³⁹ עכ"ד. ואפ"ל עפ"י כי בכחמה יש ל"ב נתיבות והא' היתירה וזהו מקיף דחכמה, כי ל"ב נתיבות הם או"פ (אור פנימי) . . והא' בחי **פלא** הוא כתר תורה שהוא אור מקיף, או זהו ח"ס (חכמה סתימאה), ויהחכמה תחיה"⁴⁰, ובמא"י ח' כ"ח תורה כו' כי היא חייך ואורך ימך, כי היא חכמה דאריך שמשם אריכו דיומין עכ"ל . . וזהו כבוד תורה ע"ד כתר תורה. והנה בספירת העומר שסופרים מ"ט יום, חמישים שערי בינה ממשיכים ג"כ אור אבא . . וכמו"כ כאן שממשיכים נ' שערי בינה, צריך להיות ג"כ ל"ב נתיבות החכמה, ובפרט שענין ספירת העומר לברר ז' מדות דנה"ב, שמשכנס בלב, דהיינו ע"י ביחכמה אתברירו, והלב נק' ל"ב ע"ש שבו מאירים ל"ב נתיבות החכמה . . וע"כ עד ל"ג בעומר מאירים ל"ב נתיבות החכמה/ שהם ב"ל דאבל, מה שנסתלקו מחמת האבילות, וביום ל"ג מאיר הא' בחי **אבל לשון מישור**, כמו יועד אבל כרמים⁴¹, אבל השיטים⁴², וענין המישור הוא **היפך האבל**, שענינו חורבן ושממון, והמישור הוא היפך זה כו' כמ"ש "והוא יישר אורחותיך" (משלי ג, ז), וכתב יהיה העקוב למישורי (ישעי' ס"ו מ, פסוק ד), וכתב 'מי אתה הר הגדול לפני זרובבל למישורי' (זכריה ד, ז), וזהו שאומרים בימי העומר אחר ספה"ע כי תשפוט עמים מישור כו"י. ע"כ לשון אוה"ת.

ז. א. שביום הל"ג בעומר, שהא' מתאחד עם ה-ל"ב (גימט' ל"ג) נהפך **מאבל - חורבן, לאבל - ל' מישור** ותיקון, שמביא וקשור ב"שמחתו הגדולה דהרשב"י".

תקות חוט השני⁶ - סיכום הקשר של הרמב"ם לפרשת

השבוע והתאריך.

- א. בל"ג בעומר האבל מתבטל ונהפך לשמחה.
- ב. בפרשת בחוקותי "ונתתי שלום בארץ" - שלום ואחדות ישראל.
- ג. הכנסת אורחים, החק שחקקו אברהם אבינו - בחוקותי.
- ד. מצוות חסד ואהבת ישראל - תיקון ל"לא נהגו כבוד זה

³⁶ ויקרא פ' בהר. ע' קפז ד"ה גל.

³⁷ תזריע יב, ד.

³⁸ אבות ו, ג.

³⁹ איוב ד, כא.

⁴⁰ קהלת ז, יב.

⁴¹ שופטים יא, לג.

⁴² מסעי לג, מט.

לזה".

ה. אבל - מל' אבה אהבה ותשוקה - אהבת ישראל.
ו. באוה"ת כותב הצ"צ - אבל - גימטריא ל"ג - שבל"ג בעומר
נהפך האבל והחורבן - לאבל - ל' מישור ותיקון.

בתחילת פרשת **אמור** אומר רש"י: **אמור ואמרת**, להזהיר גדולים על הקטנים, וידוע מה שאומר ע"ז אד"ש מה"מ ש"להזהיר" - פי' להאיר, וזה קשור לל"ג בעומר ולזהר. ולהעיר "אמור" - אותיות **אור** ובתוספת - אותיות "מאור". ו"להזהיר" - (בכתיב חסר בלי יו) גימט' - **רמז**, וגימט' - "אמור".

בקשר למ"ש בגליון ש"אבל" - מל' אבה, רצון אהבה והשתוקקות, וכמו"כ "אבות" - מל' רצון ואהבה, ותחילת פרשת בחוקותי: "אם בחוקותי תלכו" - אומר הבעה"ט - ר"ת **אבת**, שתלכו בדרכי אבות".

כדאי לכתוב מה שסיפר יו"ר המטה העולמי להבאת המשיח [ודרך אגב אנו כחברי ועד המטה מציעים לקרוא "המטה העולמי לקבלת פני משיח"; כי במשך הזמן הרבי הוסיף (בשיחת ש"פ חי-שרה ה'תשנ"ב ב"כנס השלוחים") ואמר שהשליחות היחידה שנותרה היא קבלת פני משיח צדקנו, ז.א. שאם בעבר עסקנו בהכנת העולם לביאת המשיח, עתה עלינו כבר לארגן ולערך בפועל את קבלת פני משיח.

וכמו שנסות קראון-הייטס ערכו בכ"ח טבת תשנ"ב ערכו סעודה לקבלת פני הרבי מלך המשיח, ואח"ז השליחה גב' סודק מלונדון שאלה את אד"ש מה לעשות בענייני משיח, וענה לה: "שבודאי תדבר עם נשות חב"ד בקראון-הייטס ע"ד החגיגות שהן עשו".

והיו"ר הרה"ת שמואל שיחי בוטמן סיפר בתוכנית הרדיו מעל גלי האתר "משיח באויר" את הסיפור הבא:

כשהאדמו"ר מסלונים ביקר את הרבי הרש"ב, אמר לו ביאור במ"ש רש"י בתחילת פרשת וארא; "וארא אל האבות", שהשאלה מה מוסיפים המילים אל האבות, הרי בפסוק כתוב מפורש, "אל אברהם אל יצחק ואל יעקב!" [וידוע ביאור אד"ש שרש"י רוצה לבטא שהם בתור אבות שאנו יורשים מהם הכוחות של "וארא", אבל הרבי מסלונים פירש בצורה מיוחדת]: אבות מל' **רצון**, וארא אל האבות, שהקב"ה נראה ומתגלה לאלה **שרוצים** לראות ומתאוים לו!

ופירוש זה מצא חן בעיני האדמו"ר הרש"ב נ"ע וביקש ממנו שישאר עוד קצת עד שיכנס בנו הרבי הקודם, כי רוצה שגם הוא ישמע פירוש זה. והרש"ב קרא לרבי הקודם והאדמו"ר מסלונים חזר בפניו ביאור נפלא זה.

לזכות

הבת חנה יהודית בת חיה מושקא שיחיו
נולדה למזל טוב! ביום ג' פרשת אמור י' אייר
הי' תהיה שנת סגולות טובה.

שיזכו הוריה לגדלה לתורה לחופה ולמעשים טובים וירונו ממנה (אייר - גימטריא - רויה) רוב נחת יהודי חסידותי בגשמיות וברוחניות, מתוך בריאות אושר ושמחה והרחבה תמיד כל הימים!

ויזכו לראות ולקבל פני משיח צדקנו מיי"ד ממ"ש, נאו!

נדפס ע"י הוריה שיחיו
רועי וזוגתו חיה מושקא אוליאל

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!